

[Indenrigsministeren]

alle omstændigheder vil der med mere udførlige lovforslagsbemærkninger til den tid være grundlag for en bredere og derfor mere rimelig debat om spørgsmålet om patienters behandling ved indlæggelse på sygehuse, det være sig offentlige eller private.

Taanquist (S):

Vores ordfører, hr. Thomas Have, kan ikke være til stede, og jeg skal derfor på hans vegne gøre nogle bemærkninger om forslaget.

Det er uheldigt, at VS og SF tror, at spørgsmålet om private behandlingshospitaler er så simpelt, at det kan klares ved dette enkle lovforslag, og derfor er forslaget til mere skade end gavn for den fremtidige diskussion. Men ingen skal være i tvivl om, at den socialdemokratiske gruppe er modstander af private betalingshospitaler. Vi kan ikke godkende, at man skal kunne betale sig fra et venteliste-problem, og vi kan heller ikke godkende, at de specialister, som der er så hårdt brug for, unddrages det offentlige sygehusvæsen.

Svend Erik Hovmand (V):

Efter venstres opfattelse har vi i Danmark et af verdens bedste sygehusvæsner, om end det på mange områder berettiget udsættes for kritik. Venstre vil ikke være med til at afskaffe dette offentlige sygehussystem, men mener tværtimod, det er særdeles vigtigt for et velordnet samfund, at alle har ret til og mulighed for den nødvendige sygdomsbehandling. Det er faktisk en af grundpillerne i et veludviklet samfund, at man har et offentligt sygehusvæsen, der yder sit bedste for alle.

Men selv om vi afviser enhver tanke om at afskaffe det offentlige sygehussystem, finder vi ingen grund til at afvise et privat initiativ med henblik på at oprette et egentligt betalingshospital ved siden af det offentlige sygehusvæsen. For det første fordi vi har en sikker tro på, at det offentlige sygehussystem er så godt, at det ikke vil forringes herved, men tværtimod blive bedre i kraft af den konkurrence, som vil opstå, og for det andet fordi et betalingshospital ikke vil forringe befolkningens indlæggelses- eller behandlingsmuligheder, men tværtimod forbedre dem, fordi der er tale om et supplement til det eksisterende

system, som måske oven i købet kan bidrage til en tiltrængt afkortelse af ventelisterne for en række sygdomsbehandlinger.

Venstre tog allerede den 6. november 1980, altså for næsten et år siden, initiativ til at anmode indenrigsministeren om en samrådsredegørelse for, hvad der kan gøres for at afkorte de lange ventelister for forholdsvist ukomplicerede sygdomme som f.eks. åreknuder, brok, hostelidelser osv. – alle eksempler på pinefulde sygdomsarter, som er til megen gene for mange mennesker, og samtidig eksempler på de helt tilfældige ventetidsperioder fra det ene amt til det andet.

Desværre har indenrigsministeren endnu ikke givet os en sådan redegørelse, til trods for at vi flere gange har rykket den socialdemokratiske udvalgsformand for svar.

Når jeg fremdrager dette eksempel, er det altså ikke alene for at understrege en af det offentlige sygehusvæsens mere iøjnefaldende svagheder, men også for at pege på, hvilken træghed der er også i de besluttende organer, når det drejer sig om at løse de problemer, der vitterlig findes inden for det offentlige system. Samtidig er sagen et uhyggelig godt eksempel på, at det med den frie indlæggelsesret nærmest er en illusion; mange mennesker må opfatte amtsgrænser som en uoverstigelig Berlinmur.

Når vi ikke har fået ryddet op i dette problem efter et helt års pres på den øverste chef for sygehusvæsenet, er det nok et godt eksempel på, at der er brug for en vis konkurrence.

Vi kunne også fremhæve det økonomiske ressourceforbrug inden for vort sygehusvæsen. Her er det jo sagt, også i den rapport, der kom for nylig, at der ikke er sket en forbedring af sundhedstilstanden i forhold til de flere midler, der har været anvendt gennem de seneste mange år.

Mangfoldige er også eksemplerne på andre former for ressourcepild og bureaukrati inden for det offentlige sygehusvæsen, selv om det må erkendes – og det vil jeg gerne slå en kraftig streg under – at der er sket en væsentlig forbedring i de seneste år, i alt fald på det økonomiske område.

Men som sagt, selv om vi mener, at vi har et godt sygehusvæsen, som vi vil bevare, er vi ikke modstandere af, at muligheden for et privat supplement tages i anvendelse, ligesom vi heller ikke kunne drømme om at for-